

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια όκτακόσια κι' ένεννιάξήν,
στέφανον λαχάνων ή πατρις άς πλέξη.

Έτος άριθμούμεν δέκατον και τρίτον
κι' έδρα μας ή χώρα τών άρχαιοτήτων.

Τών δρων μας μεταβολή, ένδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί — άπ' εθείας προς έμέ.
Συνδρομή για κάθε χρόνο—δ κ τ ω φ ρ ά γ κ α ε ι ν α ι μ ό ν ο .
Γιά τ ά ξένα όμως μέρη—δ έ κ κ φ ρ έ γ κ α και 'σ τ ό χ έ ρ ι .

Είς γνώσιν φέρομεν παντός εμούσου σελεπή
ότι πωλούμεν σώματα «Ρωμηού» άνελλιπη
πρός δύο εκκοσφραγκά, κι' όποιος άπ' έξω θέλει
δέν θά πληρώνη δι' αυτά Ταχυδρομείων τέλη.

Έκτι του Νοεμβρίου και δέκατη,
μās ήλθε τέλος πάντων τό Παλάτι.

Έξηντάξή και πεντακόσα,
τών Βουλευθέντων παρλόρ' ή γλώσσα.

Έρχομός του Βασιληά
μ' όλη του την φαμελιά.

Ήλθες ήλθες, Βασιληά μας και Κορώνη μας χρυσή...
προσκυνώ και μεγαλύνω την Μεγαλειότητά σου,
κρίμα κρίμα που δέν ήσουν 'σ'α μνημόνευα και εσύ
'μπρός 'σ'α κίλλυβα να κλήρης εύλαβώς τή γέννατά σου.

Κρίμα κρίμα που δέν ήσουν λεβεντιάς να στήσης τάφους,
κι' έχασκαν οι Παρισιάνοι κι' αναστήκαν τής ράχαις
έταν σ' έλεεπαν να κόνης και τραπεζία σ'ε ζωγράφους,
που πολέμους ζωγραφίζουν και στρατόπειδα και μάχαις.

Κάθε τόσο σουρτα φέρτα και τρεχάματα περίσοια
κι' εύχάλασαν τά Παρισία,
σόν ήπηγες και 'σ'της Σάρας τής Μπερνάρ τό κωμαρίνι
κι' έκρήλεψαν θεατρίναις κι' έκρήλεψαν θεατρίνοι.

Κι' έδω μέσα και 'σ'α ξένα δέν 'συχάζεις και κομμάτι,
πάντα βάσανα και κόποι, πάντα σιφίς διπλωμάτη,
μυστικά 'σ'όν Γκολουβέρση, μυστικά και 'σ'όν Φραγκλαχο,
για να εκής τόν Φερδινάνδο και τόν κάθε Βασιλοσκο.

Σοδακάν τα φυλλοκάρδια τών Ρωμηών ή συμφοραίς
κι' άλλοι λέν πως μαγευτείς συμμαχίας σοδαράς,
κι' άλλοι λέν πως παζαρεύεις τό Παλάτι τής Κερκύρας,
έκπαιν τής Έλισσιόβει, τής γνωστής Αυτοκρατειρας.

Κάν για 'μεις κουβένταις κάνεις, καν καζάρια για Παλάτι,
μέ τής βζιταις έκείναις κατατρέμαζαν τά κράτη,
κι' έφορώθησαν οι Πρέσβεις 'σ'όν Μινιστρο μας ξανά,
που τ ά τόσα μεγαλεία του τ ά βγάζουσε ξανά.

Του διαδέλου τούς Φραντζέζους και τούς θρήσκους Γκοσποδάρους...
δέν άφίνου συμμαχία να γενή με τούς Μαγιάρους,
κι' άπεκνήρυσ' έπίσημως την Τριπληή ή Κορδονού
να 'συχάση μία για πάντα τόν Μπουρε και τόν Όνου.

Ήλθες ήλθες, Βασιληά μας και Κορώνη μας χρυσή,
τά Παλάτια τών Μαγιάρων άς γενούν και κτήματά σου,
κι' έτσι ναχρη δέν κονάκια 'σ'της Κερκύρας τή νησί
κι' ό λαός να μεγαλύνω την Μεγαλειότητά σου.

Φαδουλής και Περικλέτος,
ό καθένας νέτος σκέτος.

Φ. — Έπερτα φιλή βροχούλα
κι' έμαζεύτηκαν πολλοί
μιά 'σ'την έρσημ Βουλή
για να 'δούν την Θεοφρούλα.

Κουβεντάζουμε ... φωνάζει
ό Ντελιχ; με λεβεντιά,

85